

הַיְהִי זֶה עֹמֵד אַחַר כְּתֻלָּנוּ מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלָנוֹת מִצִּיץ מִן הַחֲרָפִים: י עָנָה דוֹדִי וְאָמַר לִי קוֹמִי לָךְ רַעֲיָתִי יָפְתִי וְלָכִי לָךְ: יא כִּי הַיְהִי (הַסְתּוֹ) הַסְתִּיו עָבַר הַגִּשְׁמִים זֹכַף הֶלֶךְ לוֹ: יב הַנְּצָנִים נִרְאוּ בְּאַרְץ עֵת הַזְּמִיר הַגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע

זהר שיר השירים

אחר כְּתֻלָּנוּ, זה כותל מערבי של בית המקדש, שאמר רבי יהודה מעולם לא זזה השכינה מכותל מערבי של בית המקדש: (ז"ג שמות ה:): "מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלָנוֹת מִצִּיץ מִן הַחֲרָפִים", אמר רבי שמעון אלו הם החלונות של העינים ואזנים ונקבי החוטם והפה: (זוהר חלק ב-קיו).

השראת השכינה במשכן ובמקדש

"הַנְּצָנִים נִרְאוּ בְּאַרְץ עֵת הַזְּמִיר הַגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצָנוּ". אמר רבי שמעון, מקרא זה יש לעיין בו, כיון שכתוב "נִרְאוּ בְּאַרְץ" מדוע כתב "נִשְׁמַע בְּאַרְצָנוּ", שהרי בארץ אחת די, אלא הנצנים אלו הם הנטיעות שעקרון הקדוש ברוך הוא ונטען במקום אחר^[1], ונתגדלו כהנטיעות שמוציאים פרחים, "נִרְאוּ בְּאַרְץ", שארץ הזאת נתברכת מהם כראוי, ואיזו היא זו ארץ הקדושה ארץ העליונה, זאת היא ארץ בודאי, "עֵת הַזְּמִיר הַגִּיעַ", העת לעקור ממשלת שרי האומות שלא ישלטו בישראל בשעה שהוקם המשכן, "וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצָנוּ", זו ארץ שלמטה שירשו ישראל על ידי יהושע, איזה הוא קול התור, זה הוא תייר העליון^[2], שנודווג עמה כאשר בנה שלמה בית המקדש למטה, ואז נתעמר

משל למלך שסרחה נגדו המטרונה, הוציאה מהיכלו, מה עשתה, לקחה עמה בנו, שהוא חמדת המלך ואהבת המלך, ולפי שעוד דעת המלך על המטרונה הניחו בידה, ובשעה שעולה רצון המלך על המטרונה ועל בנה, היה עולה על הגגות וירד על המדרגות והרים כתלים להסתכל ולהשגיח בין נקבי הכתלים עליהם, כיון שרואה אותם, מתחיל לבכות מאחורי חרכי הכותל, ואחר כך הולך לו, כך ישראל אף על פי שהם יצאו מהיכלו של המלך, משכון ההוא לא עזבו, ולפי שרצון המלך על ישראל, הניחו משכונו עמם, ובשעה שעולה רצון המלך הקדוש על שכינתו ועל ישראל, עולה על הגגות, ("מִקְפִּץ עַל הַגְּבָעוֹת") יורד מדרגות, ומרים כתלים להסתכל ולהשגיח בין חרכי הכותל עליהם, כיון שרואה אותם מתחיל לבכות, זהו שכתוב "דוֹמָה דוֹדִי לְצִבִּי אוֹ לְעֶפֶר הָאֲיָלִים", לקפץ מן כותל לגג ומן גג לכותל, "הַיְהִי זֶה עֹמֵד אַחַר כְּתֻלָּנוּ", בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, "מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלָנוֹת מִצִּיץ מִן הַחֲרָפִים", להסתכל ולהשגיח עליהם: (זוהר חלק ג-קיד):

מעולם לא זזה שכינה מכותל המערבי

עוד אמר רבי יצחק "הַיְהִי זֶה עֹמֵד

זו זהר

המקדש בימי שלמה היה הזיווג של תפארת ומלכות בשלמות היותר גדול.

o. אפשר כוננו על ענין ז' מלכין דמיתו עד וימלך הדר, שנשאר ההתקיימות במדת המלכות שנקראת ארץ העליונה.

א. זה התפארת כח הקול, והמלכות כח הדבור, ובבנין בית